

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Uitgesloten van de Gemeente? (Deuteronomium 23:1-8)

Aan het begin van Deuteronomium 23 staat een tekst die heel vreemd overkomt. Op het eerste gezicht lijkt het alsof Mozes zegt dat het voor bepaalde mensen verboden is om deel te zijn van Gods volk, de "vergadering van JHWH". Wat vooral vreemd is, is dat deze mensen worden uitgesloten op basis van hun etniciteit en andere omstandigheden die buiten hun macht staan.

In Deuteronomium 23:1 staat: “Iemand die door kneuzing aan het geslachtsdeel gewond is of van wie het geslachtsdeel is afgesneden, mag niet in de gemeente van de HEERE (JHWH) komen.”

Zegt dit dat ontmanden (eunuchen) geen deel mogen uitmaken van Gods verbondsgemeenschap? Is het voor mannen die verminkt zijn of die een of andere misvorming hebben, misschien vanwege een geboortefwijking, verboden om deel te nemen aan de aanbidding van God?

Vers 2 zegt: “Een bastaard mag niet in de gemeente van de HEERE (JHWH) komen, zelfs zijn nakomelingen van de tiende generatie mogen niet in de gemeente van de HEERE (JHWH) komen.”

Een "bastaard" is vertaald uit het Hebreeuwse *mamzer*, een zeer zeldzaam woord dat maar een paar keer in de Schrift voorkomt. Volgens geleerden zijn degenen die geboren zijn uit een verboden verbintenis verwekt door prostitutie in afgodentempels, of mogelijk verwekt door overspel of incestueuze verbintenissen. Dr. Daniel Block schrijft het volgende:

Hoewel de herkomst van het woord onzeker is, lijkt dit te verwijzen naar de nakomelingen van prostituees die in afgodentempels woonden. De eerdere waarschuwing van Mozes aangaande ongepaste aanbidding (Deut 12: 30-31) en de koppeling van de tiende generatie in vers 2b met Ammonieten en Moabieten in vers 3b versterken deze uitleg. Aangezien de Israëlieten wisten dat beide volken voortkwamen uit incestueuze daad (Gen 19: 37-38), kan *mamzer* verwijzen naar iemand die is verwekt door incestueuze omgang (verboden in Lev 18), of meer in het algemeen naar iemand die geboren is uit ongeoorloofde seksuele relaties (Deut 22: 13-29).

-Dr. Daniel Block, *The NIV Application Commentary on Deuteronomium*

Kinderen zijn echter niet verantwoordelijk voor de omstandigheden waaronder ze verwekt zijn. Dus hoe kan het dan logisch zijn dat God zulke mensen verbiedt om volwaardige deelnemers te zijn van Zijn verbondsvolk? Zegt dit vers echt dat deze mensen de toegang tot Gods aanwezigheid in Zijn gemeente wordt ontzegd? Zou dat niet onredelijk en wreed zijn?

De passage gaat verder en zegt dat het Ammonieten en Moabieten eveneens verboden is om de gemeente van de HEERE (JHWH) binnen te gaan, "zelfs van de tiende generatie", wat vers 3 vervolgens verduidelijkt als "tot in eeuwigheid". Bovendien is het voor de Edomieten en Egyptenaren ook verboden, maar dan slechts tijdelijk: "[Wat de kinderen betreft die bij hen geboren worden: de derde generatie mag in de gemeente van de HEERE \[JHWH\] komen](#)" (vers 8).

Nogmaals, moeten we uit deze tekst opmaken dat bepaalde mensen - dat wil zeggen ontmanden, kinderen die verwekt zijn uit seksuele immoraliteit, Ammonieten, Moabieten - voor eeuwig uitgesloten moeten worden van de verbondsgemeente van God? Wel, dat is wat veel atheïsten en andere critici van de Bijbel beweren.

In een artikel met de titel "Het karakter van God in de Bijbel" verklaart een atheïstische website spottend: "God laat kreupele mensen links liggen!" en "God is onrechtvaardig: Hij straft de nakomelingen die geen misdaad hebben begaan!" En natuurlijk wordt Deuteronomium 23 aangehaald als de bewijstekst voor deze beweringen (www.mnatheists.org).

Nu zijn internetatheïsten berucht voor het verkeerd interpreteren van de Bijbel, maar veel mensen die deze tekst lezen, denken misschien dat de atheïst hier een punt heeft. Op het eerste gezicht lijkt deze tekst te suggereren dat God bepaalde mensen heeft uitgesloten van de verbondsgemeente op basis van hun etniciteit en andere omstandigheden die buiten hun macht liggen. En als dat het geval is, zou dat begrijpelijke kritiek zijn.

Maar er is hier nog iets waar we rekening mee moeten houden. Allereerst is het uitsluiten van kinderen van Gods volk op basis van het feit dat ze geboren zijn uit seksuele immoraliteit, een duidelijke schending van de Bijbelse leer. Ezechiël 18:20 zegt:

Ezechiël 18:20

[De mens die zondigt, die zal sterven. De zoon zal de ongerechtigheid van de vader niet dragen, en de vader zal de ongerechtigheid van de zoon niet dragen. De gerechtigheid van de rechtvaardige zal op hemzelf zijn, en de goddeloosheid van de goddeloze zal op hemzelf zijn.](#)

Interessant is dat deze passage in Ezechiël gebaseerd lijkt te zijn op een tekst in Deuteronomium 24, dat slechts één hoofdstuk later is dan onze aangehaalde passage die over de uitsluiting van de gemeente van de HEERE (JHWH) gaat:

Deuteronomium 24:16

[De vaders mogen niet ter dood gebracht worden om de kinderen, en de kinderen mogen niet ter dood gebracht worden om de vaders. Ieder zal alleen om zijn eigen zonde ter dood gebracht worden.](#)

Maar hoe kan dit Bijbelse principe waar zijn als, slechts één hoofdstuk eerder, Mozes eist dat kinderen voor eeuwig uitgesloten worden van Gods volk vanwege de zonden van hun ouders? Was Mozes in de war?

We moeten nog meer overwegen. Deze passage vermeldt bijvoorbeeld dat Moabieten zijn uitgesloten van de gemeente van de HEERE (JHWH). Maar dat kan niet betekenen dat Moabieten nooit deel mogen zijn van Gods volk. Waarom? Omdat ze in andere delen van de Schrift verwelkomd worden onder Gods volk.

Een duidelijk voorbeeld is Ruth, een Moabitische, die duidelijk in de familie van God is opgenomen, zoals het boek Ruth getuigt. Als de Torah zegt dat Moabieten voor eeuwig zijn uitgesloten om deel uit te maken van Gods volk, zou het niet toegestaan zijn dat Ruth met Boaz zou trouwen om zich zo bij de verbondsgemeente aan te sluiten, en dan zouden haar nakomelingen - Obed, Isaï en David - niet in de natie Israël zijn geboren.

Bovendien zegt de passage dat de ontmanden moeten worden uitgesloten van de gemeente van de HEERE (JHWH). Maar nogmaals, dat kan niet betekenen dat ze voor eeuwig zijn uitgesloten van het deel uitmaken van Gods volk. Waarom? Kijk maar eens naar deze tekst uit Jesaja:

Jesaja 56:4-7

Want zo zegt de HEERE (JHWH) over **de ontmanden** die Mijn sabbatten in acht nemen, verkiezen wat Mij behaagt, en vasthouden aan Mijn verbond: Ik zal hun in Mijn huis en binnen Mijn muren een plaats en een naam geven, beter dan die van zonen en dan die van dochters; een eeuwige naam zal Ik ieder van hen geven, een naam die niet uitgewist zal worden. En de vreemdelingen die zich bij de HEERE (JHWH) voegen om Hem te dienen en om de Naam van de HEERE (JHWH) lief te hebben, om Hem tot dienaren te zijn; allen die de sabbat in acht nemen, zodat zij hem niet ontheiligen, en die aan Mijn verbond vasthouden: hen zal Ik ook brengen naar Mijn heilige berg, en Ik zal hen verblijden in Mijn huis van gebed. Hun brandoffers en hun slachtoffers zullen welgevallig zijn op Mijn altaar. **Want Mijn huis zal een huis van gebed genoemd worden voor alle volken.**

In deze passage zegt God expliciet dat Hij wil dat de ontmanden dichtbij mogen komen, Zijn sabbatten houden en offers brengen naar Zijn huis van gebed. Zoals we al hebben vermeld, zouden ontmanden tot de categorie behoren "**degenen bij wie de testikels zijn verbrijzeld of bij wie het mannelijk orgaan is afgesneden**", en dus degenen die volgens Deuteronomium 23 moeten ze worden uitgesloten van de gemeente van de HEERE (JHWH). En toch worden ze volgens Jesaja 56 opgenomen in de verbondsgemeente van God en welkom geheten in Zijn aanwezigheid.

We zouden ook naar Handelingen 8: 27-40 kunnen kijken, een verhaal over een Ethiopische kamerheer die Jesjoea als Redder aanneemt en met zijn doop toetreedt tot de gelovige gemeenschap.

Het is dus duidelijk dat ontmanden, Moabieten en anderen worden verwelkomd en opgenomen in Gods volk. En waarom zou dat niet zo zijn? Het verbond dat God met Abraham sloot, omvatte tenslotte een belofte die zegt: "**In uw Nageslacht zullen alle volken van de aarde gezegend worden**" (Genesis 22:18). Deze belofte gaat natuurlijk vooraf aan deze instructies in Deuteronomium.

Is het plan voor Abrahams nageslacht om de naties te zegenen ergens tussen Genesis en Deuteronomium veranderd? Natuurlijk niet. De Schrift duidt deze belofte later aan als "het Evangelie", waardoor niet-Joodse gelovigen door de Messias worden geënt op het gelovige overblijfsel van Israël:

Galaten 3:8

En de Schrift, die voorzag dat God uit het geloof de heidenen zou rechtvaardigen, verkondigde eertijds aan Abraham het Evangelie: "**In u zullen alle volken gezegend worden.**"

"Alle volken" betekent dus ook de Ammonieten en de Moabieten. Er zijn beslist ontmanden en personen die zijn geboren uit een verboden relatie onder deze volkeren die gezegend zijn door het nageslacht van Abraham. En zoals we inderdaad al hebben gezien, worden personen uit deze groepen niet uitgesloten maar verwelkomd onder Gods volk!

Dus wat is hier aan de hand? De sleutel ligt in hoe we de uitdrukking "gemeente van JHWH" opvatten. Deze zin wordt in Deuteronomium 23 in totaal zes keer genoemd, maar komt nergens anders in het hele boek Deuteronomium voor.

De term "gemeente" - *kehal* - betekent gewoon een samenkomst van mensen. Deuteronomium gebruikt deze term verschillende keren en dan in het algemeen met betrekking tot het volk Israël als geheel (5:22; 9:10; 10:4; 31:30). Zoals we al eerder bespraken, *kan* de uitdrukking "gemeente van de HEERE (JHWH)" *niet* verwijzen naar de grotere gemeenschap van Israël.

Nogmaals, dat zou inhouden dat personen uit de groepen die in Deuteronomium 23 worden genoemd, worden uitgesloten van Gods volk. En, zoals we al hebben vastgesteld, zou dat in strijd zijn met andere plaatsen in de Schrift, waar duidelijk staat dat personen uit deze groepen deel mogen uitmaken van Gods volk.

Vanwege dit probleem hebben sommige geleerden gesuggereerd dat de uitdrukking "gemeente van de HEERE (JHWH)" een meer beperkte betekenis heeft.

Eén suggestie is dat deze zin verwijst naar de gemeente van Gods volk die speciaal is samengekomen *voor aanbidding*, inclusief het brengen van offers aan God in het heiligdom. Er is dus een aanbiddingsgemeenschap binnen het grotere volk van Israël, waarvan de personen van de groepen die in Deuteronomium 23 worden genoemd, zijn uitgesloten - maar die wel mogen komen binnen *de grotere gemeenschap* van Israël.

Ter ondersteuning van deze opvatting kunnen we wellicht passages vinden in Leviticus, waar er wordt gesproken over het priesterschap. Als een zoon van Aäron bijvoorbeeld "verminkte testikels" heeft - dat wil zeggen, als hij een ontmand is - is het volgens Leviticus 21:20 niet toegestaan om te dienen als priester.

De gedachte daarbij in Leviticus is dat een priester die God dient met een afwijking, het heiligdom ontheiligt. Priesters moeten ongeschonden zijn, net zoals offers ongeschonden moeten zijn (Leviticus 22:24).

De parallel met ontmanden in Deuteronomium 23 heeft er dus toe geleid dat sommigen de uitdrukking "gemeente van de HEERE (JHWH)" interpreteren in het licht van de context van Leviticus - dat wil zeggen, samenkomen voor God in aanbidding in Zijn heiligdom. Dat wil zeggen, net zoals God van priesters verlangt dat ze ongeschonden zijn, God oproept tot een bepaald niveau van heelheid en heiligheid om deel uit te maken van deze specifieke aanbiddingsbijeenkomst binnen het grotere volk van Israël.

Deze interpretatie schiet echter nog steeds tekort. Ten eerste: nergens anders wordt *kehal* - 'gemeente' - gebruikt als er in Deuteronomium wordt verwezen naar Gods heiligdom of zelfs niet in de rest van de Bijbel.

Ten tweede, zoals we eerder lazen, heeft Jesaja duidelijk de aanbidding op het oog wanneer hij verklaart dat God wil dat de ontmanden die Zijn sabbatten houden, naderbij komen. Het vermeldt specifiek dat hun offers worden aanvaard op Zijn altaar en dat God hen zal verblijden in Zijn huis van gebed voor alle volkeren. Jesaja 56 lijkt heel duidelijk aan te geven, naast andere passages in de Schrift, dat het hart van God is dat de ontmanden Hem aanbidden en gezegend worden in Zijn aanwezigheid.

Dus met dat alles in ons achterhoofd, is er nog een andere optie om de uitdrukking "gemeente van JHWH" in Deuteronomium 23 te begrijpen. En deze optie, denken wij, is de meest logische van allemaal.

De term "gemeente" - *kehal* - wordt op een aantal plaatsen in de Schrift op een heel specifieke manier gebruikt, en deze gebeurtenissen zouden licht kunnen werpen op waar Deuteronomium 23 over spreekt.

Bijbelgeleerde, Dr. Jeffrey H. Tigay, schrijft:

Soms wordt het [*kehal*] in een zeer brede betekenis gebruikt, wat simpelweg "alle Israëlieten" betekent. Maar het verwijst ook naar de **nationale samenkomst van de leiders van de Israëlieten**, dat wil zeggen, het hele volk, of alle volwassen mannen, die in plenaire vergadering bijeenkomen, en misschien soms **naar hun vertegenwoordigers die optreden als een uitvoerend comité**. Deze Vergadering komt bijeen om openbare zaken te regelen, zoals bij oorlog, het kronen van een koning, het berechten van rechtszaken, het verdelen van land en aanbidding.

-Jeffrey H. Tigay, "The JPS Torah Commentary: Deuteronomium," blz. 210

Met andere woorden, *kehal* wordt soms gebruikt om te verwijzen naar een "bestuursvergadering" van de oudsten binnen de gemeenschap van Israël. Dit bestuursorgaan van leiders krijgt uitvoerende bevoegdheden en de autoriteit om belangrijke beslissingen voor het volk te nemen. Hier zijn enkele voorbeelden:

In Numeri 16:3 daagt een "samenkomst" van de leiders van Israël Mozes en Aäron uit.

In Richteren 21:5 en 8 bestaat de "vergadering" uit gewapende volwassen mannen.

In 1 Koningen 12:3 komt een "vergadering" van Israëlieten naar Rehabeam om een koning te kiezen.

In Jeremia 26:17; Ezechiël 16:40; 23:45-47 dient een "vergadering" als richters of juryleden.

In Micha 2:5 wordt het lot geworpen in de "gemeente van de HEERE (JHWH)" om bezit te verwerven.

Dr. Tigay merkt ook op dat *kehal* synoniem is aan het Hebreeuwse woord *edah*, "gemeenschap". Net als *kehal*, hoewel *edah* soms naar de hele natie kan verwijzen, wordt het ook gebruikt om te verwijzen naar "de leiders van de stammen die optreden als een uitvoerende macht namens het volk" (blz. 210).

Hier zijn enkele voorbeelden:

In Exodus 12:3, 21 handelt de "gemeenschap" van oudsten als uitvoerende macht.

In Numeri 27:2; 35:12, 24-25 handelen de leiders van de "gemeenschap" in gerechtelijke zaken.

In Numeri 32:2 onderhandelen de leiders van de "gemeenschap" over het verkrijgen van land.

In 1 Koningen 12:20 en 2 Kronieken 23:2-3 kiest en kroont een "vergadering" van oudsten een koning.

Na dit bekeken te hebben, zouden we willen voorstellen dat het juiste begrip van de uitdrukking "gemeente van de HEERE (JHWH)" in Deuteronomium 23 een verwijzing is naar een besturende vergadering van oudsten die de autoriteit krijgen om regeringsbeslissingen te nemen voor de natie Israël. Daarom hebben de wetten in Deuteronomium 23, die bepaalde personen uitsluiten van de gemeente, betrekking op dat besturende lichaam van oudsten.

Samenvattend sluit Deuteronomium 23 niemand van de genoemde groepen uit om deel uit te maken van Gods volk, noch om samen te komen om God te aanbidden.

Maar dat laat ons nog steeds achter met de vraag: Waarom wordt het deze specifieke mensen verboden om deel uit te maken van dit besturende lichaam van leiders in Israël? Welnu, daar zijn logische redenen voor.

Aangezien deze besturende vergadering van oudsten de belangrijke taak had om beslissingen te nemen in het beste belang van de natie, naast het hooghouden van goddelijke waarden en het bevorderen van een stabiele samenleving, kunnen we verwachten dat de vereisten om deel uit te maken van deze vergadering zeer strikt waren. Laten we elk van deze groepen eens doornemen en onderzoeken waarom ze mogelijk zijn uitgesloten.

Deuteronomium 23:1

Iemand die door kneuzing aan het geslachtsdeel gewond is of van wie het geslachtsdeel is afgesneden, mag niet in de gemeente van de HEERE (JHWH) komen.

Waarom zouden ontmanden van deze besturende vergadering worden uitgesloten? Een paar redenen. Ten eerste vond rituele zelfcastratie in het oude Nabije Oosten vaak plaats als onderdeel van heidense afgodspraktijken. Sommige heidense naties gebruikten castratie ook als een vorm van straf, zoals we bijvoorbeeld lezen in wat bekend staat als de Midden-Assyrische wetten. Deuteronomium kan ontmanden dus uitsluiten van de bestuursvergadering op basis van de nauwe associatie van castratie met afgoderij.

Ten tweede kunnen ontmanden geen kinderen krijgen; dus, logischerwijs, zouden ze bij het besturen niet veel behoefte hebben om aandacht te schenken aan de toekomstige generaties. Daarom zou het onvoorzichtig en kortzichtig zijn om ontmanden toe te laten tot deze besturende vergadering in Israël.

Laten we naar de volgende groep gaan:

Deuteronomium 23:2

Een bastaard mag niet in de gemeente van de HEERE (JHWH) komen.

Zoals we eerder hebben besproken, zou dit verwijzen naar degenen die zijn verwekt door middel van tempelprostitutie, overspel of incest. Het idee hier is dat degenen die binnen dit besturende lichaam van heersers in Israël dienen, uit stabiele gezinnen moeten komen, aangezien men hoopte dat hun beslissingen een morele en spiritueel gezonde samenleving zouden bevorderen.

Laten we naar de volgende groep gaan:

Deuteronomium 23:3

Een Ammoniet of Moabiet mag niet in de gemeente van de HEERE (JHWH) komen.

In dit geval gaat de tekst verder om ons de reden te geven waarom Ammonieten en Moabieten werden uitgesloten. Het was vanwege hun gebrek aan gastvrijheid en hun vijandigheid jegens Israël toen Israël langs hun grondgebied trok:

Deuteronomium 23:4

vanwege het feit dat zij u onderweg niet met brood en water tegemoetgekomen zijn toen u uit Egypte wegtrok; en omdat hij Bileam, de zoon van Beor, uit Pethor in Mesopotamië, tegen u ingehuurd heeft om u te vervloeken.

Aangezien de Ammonieten en Moabieten hebben bewezen dat ze vijanden zijn van Israël, kan redelijkerwijs worden gezegd dat ze niet de beste belangen van Israël in gedachten zouden hebben. Daarom is het hun voor altijd verboden om te dienen in de besturende vergadering van de leiders van Israël.

Ten slotte worden Edomieten en Egyptenaren uitgesloten van de vergadering van JHWH, maar niet voor altijd. De kleinkinderen van Edomieten die zich bij Israël hebben aangesloten, mogen toetreden op basis van de familiebanden die helemaal teruggaan tot aan Ezaü. De kleinkinderen van de Egyptenaren die zich bij Israël hebben aangesloten, worden toegelaten op basis van het feit dat Israël een vreemdeling was in hun land. Dat wil zeggen, Egypte bood Israël een toevluchtsoord tijdens een tijd van hongersnood in de tijd van Jozef:

Deuteronomium 23:7-8

U mag van de Edomiet geen afschuw hebben, want hij is uw broeder. U mag van de Egyptenaar geen afschuw hebben, want u bent een vreemdeling geweest in zijn land. Wat de kinderen betreft die bij hen geboren worden: de derde generatie mag in de gemeente van de HEERE (JHWH) komen.

Samenvattend lijkt de interpretatie die we hebben voorgesteld - dat de "vergadering van JHWH" verwijst naar een besturend lichaam van oudsten – de meest logische te zijn in het licht van alle informatie.

Er is echter een probleem met deze interpretatie. Er zou bijvoorbeeld bezwaar kunnen worden gemaakt tegen het feit dat David een afstammeling was van Ruth, een Moabitische. En David bestuurde Israël uiteraard als koning. Maar zou David niet uitgesloten moeten zijn van een dergelijk ambt, volgens de wetten van Deuteronomium 23? Is dit daarom niet in tegenspraak met de Schrift?

Er zijn een paar manieren waarop we dit kunnen beantwoorden. Maar allereerst, men kan dit bezwaar maken met betrekking tot ELKE interpretatie die je kiest. Als de "vergadering van JHWH" het algemene volk van Israël is of zelfs een gemeente van aanbidders binnen Israël, blijft koning David uiteraard een probleem voor elk van deze opties.

Dus hoe kunnen we deze kwestie oplossen? Eén optie is dat het gebod in het geval van Davids gewoonweg niet werd opgevolgd of genegeerd. Er is dus geen tegenstrijdigheid of discrepantie in de Schrift. David mocht gewoon koning van Israël worden, **ondanks** het gebod in Deuteronomium 23.

Het probleem met deze opvatting is dat dit inhoudt dat God het koningschap van David zegende, ook al was het een overtreding van Zijn eigen Wet.

Een mogelijk antwoord hierbij is dat God voortdurend met onvolmaakte mensen in onvolmaakte situaties werkt. David overtrad ook andere wetten in de Torah, maar God zegende hem nog steeds en gebruikte hem als koning.

Zo zegt Deuteronomium 17:17 dat Koningen niet veel vrouwen moeten hebben, wat, zoals we in onze studie "**Onderschrijft de Bijbel Polygamie?**" uitleggen, een verbod is om meer dan één vrouw te nemen. Zoals we weten, overtrad David, als koning, dit gebod. Maar God gebruikte David nog steeds en zegende Hem in zijn positie als koning, **ondanks** de kwalificaties die aan Koningen zijn gegeven in Deuteronomium 17:17.

Dus dat is een manier waarop we dit probleem kunnen oplossen.

Een andere manier waarop we dit bezwaar kunnen aanpakken, is door te zeggen dat de nationaliteit in het Oude Nabije Oosten werd bepaald door de vader. Daarom zouden alle nakomelingen van Ruth als Israëlieten worden gezien. Daarom werd David door patrilineaire afstamming als een legitieme Israëliet gezien en zou hij daarom aan de kwalificaties van Deuteronomium 23 hebben voldaan.

En tot slot zou een andere optie zijn geweest om te zeggen dat het koningschap een uniek ambt is dat helemaal losstaat van de "vergadering van JHWH", die wordt besproken in Deuteronomium 23, en dat de normen die in deze passage worden gegeven niet van toepassing zijn op David.

Elk van deze opties zou van toepassing kunnen zijn. Dit bezwaar is in beide gevallen zeker niet onoverkomelijk, maar kent een paar mogelijke resoluties.

Een andere mogelijke moeilijkheid met onze interpretatie duikt op in het boek Nehemia, waar naar deze Wet wordt verwezen. Het lijkt erop dat de mensen die uit de ballingschap terugkeerden, de "gemeente uit Deuteronomium 23", in Ezra-Nehemia hebben geïnterpreteerd als een verwijzing naar een meer algemene vorm van het volk van Israël, en dat het daar wordt gebruikt als basis om alle buitenlanders in Israël uit te sluiten:

Nehemia 13:1-3

Op die dag werd er voorgelezen uit het boek van Mozes voor de oren van het volk. Daarin werd voorgeschreven bevonden **dat een Ammoniet of een Moabiet tot in eeuwigheid niet in de gemeente van God mocht komen, omdat zij de Israëlieten niet met brood en water tegemoetgekomen waren, en men Bileam tegen hen had ingehuurd om hen te vervloeken; onze God had de vloek echter veranderd in zegen. Het gebeurde, toen zij de wet hoorden, dat zij alle mensen van allerlei herkomst afzonderden van Israël.**

Werpt deze passage licht op de eigenlijke betekenis van de uitdrukking "gemeente van JHWH"? Afgezien van het feit dat deze passage *kehal elohim* zegt - gemeente van God - in plaats van gemeente van JHWH, lijkt dit een directe verwijzing te zijn naar Deuteronomium 23. Men zou dus gemakkelijk kunnen beargumenteren dat deze passage alles weerlegt wat we hebben gezegd over deze uitdrukking; dat het verwijst naar een besturend lichaam van oudsten. Dat wil zeggen, deze passage lijkt de uitdrukking voor ons te definiëren als 'het volk van Israël in het algemeen'.

Het idee dat de uitdrukking verwijst naar het hele volk van Israël, lijkt over het algemeen echter niet te werken vanwege *al de redenen* die we al hebben besproken. Dus hoe moeten we dit begrijpen?

De sleutel naar de oplossing van dit schijnbare conflict is te proberen om deze unieke situatie te begrijpen waarin het Israëlitische volk, dat net uit de ballingschap kwam, zich bevond. Ze probeerden de natie weer op te bouwen nadat ze terugkeerden van een zeventig jaar durende ballingschap. De leiders hadden de beste bedoeling om te proberen de natie weer op te bouwen op een sterk fundament van geloof en een rein en heilig volk te vestigen dat in overeenstemming met Gods Woord zou leven.

Dit nobele streven leidde tot een aantal moeilijke hervormingen, waarbij de leiding een decreet uitvaardigde dat alle Israëlitische mannen die met buitenlandse vrouwen waren getrouwd, werden verplicht om van hen te scheiden en hen weg te sturen – inclusief hun kinderen (Ezra 10: 3)! Bovendien moesten de buitenlanders die samen met Israël uit de ballingschap waren teruggekomen, eveneens worden verwijderd (Nehemia 13: 3).

Overigens is het de moeite waard om te vermelden dat God Israël nooit heeft opgedragen om dit te doen. De religieuze leiders namen deze beslissingen op basis van hun interpretatie en toepassing van de Torah. De geleerden zijn eigenlijk verdeeld over de vraag of deze beslissingen in overeenstemming waren met Gods wil.

Sommigen beweren dat deze buitenlanders zich vast hielden aan heidense overtuigingen en praktijken. Daarom waren deze deportaties moeilijk maar noodzakelijke hervormingen, die tijdelijk moesten worden toegepast om Israël weer op te bouwen en welvarend te laten zijn, waardoor ze uiteindelijk weer een licht voor de naties konden zijn.

Anderen beweren dat de auteur van Ezra-Nehemia van plan was om ons te laten zien dat de leiders, nadat ze uit ballingschap kwamen, hier de verkeerde beslissingen namen, en er zijn eigenlijk goede argumenten om dit te ondersteunen. De meest voor de hand liggende reden is dat hun beslissingen rechtstreeks in conflict lijken te staan met het hart van de Torah en de belofte aan Abraham om de naties te zegenen. Het decreet om alle vrouwen en kinderen weg te sturen is bijzonder verontrustend, en sommigen beweren dat dit niet het karakter van God weerspiegelt. Maar niet alleen dat, de beslissingen van de religieuze leiders lijken rechtstreeks in strijd te zijn met de profetieën over wat er zou gebeuren als Israël terugkeerde uit de Babylonische ballingschap, waaronder er mensen uit de naties zouden komen die God in Jeruzalem willen aanbidden (Jeremia 3:17) ; Jesaja 2; Zacharia 8: 20-23).

Hebben de religieuze leiders in Ezra-Nehemia het juiste gedaan door hun echtscheidingsbesluit uit te vaardigen en buitenlanders uit te sluiten van de gemeente? (Ezra 10: 3; Nehemia 13:3). Die vraag valt buiten het bestek van deze studie. Maar of het nu goed of fout is, het is duidelijk dat de buitenlanders in de hoofden van deze religieuze leiders een bedreiging vormden voor het doel van de gemeente; om de natie te herbouwen op een sterk fundament van geloof en gehoorzaamheid. In hun gedachten ging het niet om het feit dat ze een afkeer hadden van bepaalde etniciteiten, maar om de mogelijke geestelijke corruptie. Het laatste wat deze religieuze leiders wilden, was dat het volk zou worden beïnvloed door de heidense overtuigingen van de andere naties waardoor Israël weer in een ballingschap zou belanden.

Deze leiders hadden dus een paar ernstige zorgen, en ze dachten dat ze het beste deden door de buitenlanders van Israël te scheiden. Maar ze hadden voor deze beslissing een Bijbelse onderbouwing nodig. Dus als het ging om het uitzetten van buitenlanders, deden ze een beroep op Deuteronomium 23: 3 als legitieme basis voor hun besluit.

Dit betekent echter *niet* dat hun toepassing van Deuteronomium 23: 3 de oorspronkelijke bedoeling of de betekenis was van deze Wet.

Wat willen we daarmee zeggen? Simpel gezegd, Nehemia en de andere leiders voelden zich genooddaakt om het principe dat in Deuteronomium 23 wordt gegeven, en wat oorspronkelijk alleen werd toegepast op de heersende vergadering van oudsten, over te nemen en op de gehele natie toe te passen.

Gebruikmakend van een creatieve exegese, heeft de gemeente die uit ballingschap kwam, zich de uitdrukking "gemeente van JHWH" in Deuteronomium 23, zelf toegeëigend. De "Ammonieten en Moabieten" die in Deuteronomium 23 worden genoemd, werden representatief voor buitenlanders in het algemeen, in het bijzonder de buitenlanders die de gemeente uit ballingschap zag als bedreiging voor hun doel. De wetten in Deuteronomium werden eigenlijk opnieuw geïnterpreteerd om ze te kunnen toepassen op de situatie in Ezra-Nehemia.

Deze herinterpretatie van de geboden om ze in andere situaties van toepassing te laten zijn, is in de Schrift eigenlijk niet uniek. Je ziet bijvoorbeeld dat de apostelen bepaalde Torah-geboden hebben uitgebreid, buiten hun oorspronkelijke bedoeling en betekenis, om een theologisch punt of een leerstelling te ondersteunen.

Hier is een voorbeeld van Paulus die een principe gebruikt van een Wet, maar verder gaat dan wat er letterlijk wordt gezegd:

1 Timotheüs 5:17-18

Laat ouderlingen die goed leiding geven, dubbele eer waard geacht worden, vooral diegenen die arbeiden in het Woord en in de leer. Want de Schrift zegt: Een dorsende os mag u niet muilbanden, en: De arbeider is zijn loon waard.

“Een rund mag u niet muilkorven als hij aan het dorsen is.” komt uit Deuteronomium 25:4. De letterlijke betekenis gaat uiteraard over de humane behandeling van een werkend dier. Hoewel het muilkorven van een os een klein beetje graan kan besparen, is het wreed om het eten van het dier tegen te houden terwijl het voor jou werkt. Bovendien zou het dier effectiever kunnen werken als het tijdens het werk kan eten.

Paulus neemt dit gebod iets verder dan de letterlijke betekenis en past het toe op de oudsten, die zich inspannen om te prediken en te onderwijzen. Het idee is dat voorgangers ondersteund moeten worden door de gemeente, zodat ze al hun tijd en energie kunnen besteden aan het dienen van de gemeente. Inderdaad, net zoals wij profiteren van het werk van de os, zo profiteert de gemeente van het werk van de voorgangers. Daarom is het in het belang van de gemeente om hun voorganger te ondersteunen.

Nog een voorbeeld hiervan vinden we in 1 Korinthe 9:13-14.

1 Korinthe 9:13-14

Weet u niet dat zij die de tempeldienst verrichten, van het heilige eten? En dat zij die steeds bij het altaar verkeren, hun deel ontvangen van de offers van het altaar? Zo heeft de Heere ook met het oog op hen die het Evangelie verkondigen, opgedragen dat zij van het Evangelie leven.

Hier doet Paulus een beroep op het geven van de tienden die aan de Levieten werd gegeven als basis om te onderwijzen dat voorgangers van een geloofsgemeenschap moeten worden ondersteund. De oorspronkelijke wetten van de tienden waren duidelijk en specifiek van toepassing op diegenen die in de Tempel dienden, maar het principe van die wetten ging verder dan de oorspronkelijke bedoeling ervan en werd toegepast op predikers van het Evangelie.

Op dezelfde wijze vonden Nehemia en ook andere leiders het gepast om Deuteronomium 23 verder te nemen dan de letterlijke betekenis ervan en het toe te passen op hun situatie. Dus de wijze waarop deze wet werd gebruikt geeft ons niet noodzakelijkerwijs inzicht in hoe we de uitdrukking "vergadering van JHWH", zoals Mozes het had bedoeld, moeten opvatten.

Dus, dat gezegd hebbende, moeten we onszelf vragen: "Wat betekenen deze wetten voor ons vandaag?" We suggereren dat deze wetten alleen binnen de context van het theocratische Israël moeten worden toegepast. Zoals we eerder aangaven, verwijst de "vergadering van JHWH" letterlijk naar een besturend lichaam van oudsten, die zijn gekozen om Mozes te helpen bij het leiden van de natie. Dat wil zeggen, de elementen en het kader, die nodig zijn om deze wetten correct na te leven, bestaan niet in onze huidige situatie.

Hoewel we ons niet in een context bevinden waarin deze commandanten letterlijk op ons van toepassing kunnen zijn, kan deze tekst in een bepaald opzicht toch op ons van toepassing zijn. In de westerse wereld hebben we bijvoorbeeld de mogelijkheid om te stemmen voor een bepaald leiderschap. Aangezien deze wetten betrekking hebben op kwalificaties waar leiders aan moeten voldoen, zouden we er bijvoorbeeld goed aan doen om bij het stemmen de principes uit deze passage in overweging te nemen. Dat wil zeggen, we moeten niet willen stemmen op degenen die betrokken zijn bij corruptie of wiens beleid niet voor een morele en stabiele samenleving zou zorgen. Dat was uiteindelijk de reden dat bepaalde mensen van de "vergadering van JHWH" werden uitgesloten.

We kunnen deze principes ook toepassen op een lokale gemeente. Volgens de apostelen moeten de leiders van een gemeente van onberispelijk gedrag zijn en geen liefhebbers van geld. Ze moeten stabiele gezinnen hebben. Ze moeten zich bezighouden met de behoeften van hun gemeente, enz.

Als een leider van een gemeente oneerlijk is of voortdurend duister gedrag vertoont, dan moet die persoon ter verantwoording worden geroepen en waarschijnlijk ter wille van het lichaam uit zijn leiderschapsfunctie worden verwijderd. Net zoals de besturende vergadering van leiders in Deuteronomium 23 aan een hogere standaard werd gehouden, moeten ook de leiders van een gemeente aan een hogere standaard worden gehouden.

Dat is uiteindelijk wat Deuteronomium 23: 1-8 ons leert. Ons burgerlijk en geestelijk leiderschap - dat in het oude Israël samenging – moet aan een hogere standaard worden gehouden. Ze moeten de belangen van de gemeente in gedachten houden bij het nemen van belangrijke beslissingen. Ze moeten zich bezighouden met het bevorderen van een gezonde en morele samenleving.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: [www.twitter.com/119Ministries#](https://twitter.com/119Ministries#) (USA)